

Sygn. akt V Ca 1781/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Bassa

po rozpoznaniu w dniu 05 maja 2021 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 02 marca 2020 roku w sprawie II C 4655/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w R. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt: V Ca 1781/20

UZASADNIENIE

Apelacja nie jest zasadna, bowiem nie zasługuje na uwzględnienie żaden z podniesionych w jej treści zarzutów.

Nie budziło wątpliwości Sądu Odwoławczego, iż oceniając materiał dowodowy Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobody określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c., w sposób kompleksowy poddał analizie zebrany w sprawie materiał dowodowy, a prawidłowość oceny dowodów nie została przez skarżącego skutecznie podważona. Samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z dokonanej oceny nie świadczy jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98).

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje je za własne. W przedmiotowej sprawie stan faktyczny został ustalony przez Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, która wymaga, aby sąd oceniał materiał dowodowy w sposób logiczny, spójny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów wskazać należało, iż w szczególności nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c. ani też art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, iż odwołanie lotu którego dotyczyło rozszczenie było związane z wykonaniem innego lotu, bezpośrednio poprzedzającego skarżony rejs, a mianowicie lotu o nr (...) z dnia 6 maja 2018 roku na trasie z M.do P.. skutkującego utraceniem połączenia lotu nr (...) z dnia 6 maja 2018 roku na trasie z P. do W..

Strona powodowa opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91. W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego z wyjątkami przewidzianymi w tym przepisie, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie. Stosownie do art. 7 ust. 1 Rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b). Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

Mając na względzie utrwaloną linię orzeczniczą Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Sąd odwoławczy zważył, że powołane przepisy Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu ww. lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, tzn. jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej, takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (zob. ETS w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

W sprawie niniejszej przewoźnik nie argumentował, iż odwołanie pierwszego z łączonych lotów wywołane było jakimikolwiek nadzwyczajnymi okolicznościami, wskazywał jedynie, iż w jego ocenie, z uwagi na fakt, iż to nie on realizował przedmiotowe połączenie, to również nie on winien ponosić odpowiedzialność za wypłatę dochodzonego odszkodowania. W tym to jednak zakresie Sąd Okręgowy w całości podzielił rozważania Sądu Rejonowego zmierzające do ustalenia łącznej odpowiedzialności przewoźników, w sytuacji organizacji lotu łączonego. Wobec powyższego na uwzględnienie nie mogły zasługiwać wywiedzione przez apelującego zarzuty naruszenia prawa materialnego w tym art. 6 k.c. w zw. Z 232 k.p.c., a także przepisy Rozporządzenia (WE) 261/2004 r.

W tym to zakresie na podkreślenie zasługuje poza cytowanym przez Sąd I instancji orzecnictwem stanowisko Trybunału Sprawiedliwości, które Sąd Okręgowy w całości podzielił, zgodnie z którym przy lotach łączonych, dla celów ustalenia prawa do zryczałtowanego odszkodowania, miarodajne jest wyłącznie opóźnienie stwierdzone względem planowanej godziny przybycia do miejsca docelowego, czyli miejsca lądowania ostatniego rejsu przewidzianego w planie podróży pasażera. Jeżeli jest ono odpowiednio duże, tzn. wynosi co najmniej 3 godziny, pasażer ma prawo do odszkodowania. Bez znaczenia jest w tym przypadku fakt, że opóźnienie to zostało wywołane utratą lotu łączonego z powodu niewielkiego spóźnienia wcześniejszego rejsu (tak wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 lutego 2013 r. W sprawie C-11/11). Uznać zatem należało, iż skoro dla oceny zasadności przyznania odszkodowania nie ma znaczenia niewielkie opóźnienie wcześniejszego z łączonych lotów, to tym bardziej nie może mieć znaczenia jego odwołanie, co skutkowało utratą lotu późniejszego jak w sprawie niniejszej. Jednocześnie okoliczność, iż oba odcinki lotu objęte były tym samym numerem rezerwacji i podlegały jednej opłacie świadczy o tym, że lot miał charakter lotu łączonego.

Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż poprzednikowi prawnemu powoda przysługiwało odszkodowanie, którego wysokość została określona bezpośrednio w przepisach.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. uznając, iż na koszty te złożyły się wyłącznie koszty zastępstwa procesowego udzielone przez adwokata, tj. § 2 ust 3 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.